

RECHTBANK NOORD-NEDERLAND

Locatie Groningen

Afdeling bestuursrecht

zaaknummer: AWB 13/447

uitspraak van de meervoudige kamer van 17 april 2014 in de zaak tussen

Stichting De Faunabescherming, gevestigd te Amstelveen, eiseres,
gemachtigde: A.P. de Jong,

en

het college van gedeputeerde staten van Drenthe, verweerder,
gemachtigde: D.J. van Dullemen, mr. B. Arentsz en G.B. Buijs.

Procesverloop

Bij besluit van 23 juli 2010 heeft verweerder de bezwaren van eiseres tegen het besluit van 23 februari 2010 (het primaire besluit) ongegrond verklaard en laatstgenoemd besluit gehandhaafd, inhoudende de verlening van een ontheffing op grond van artikel 68 van de Flora- en faunawet (Ffw) aan de Stichting Faunabeheereenheid Drenthe (FBE) voor het doden van reeën.

Tegen dit besluit heeft eiseres bij brief van 24 juli 2010 bij de rechtbank beroep ingesteld. Na een op 12 april 2012 gehouden zitting heeft de rechtbank bij uitspraak van 12 juni 2012, zaaknummer AWB 10/497, het beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en verweerder opgedragen met inachtneming van deze uitspraak een nieuw besluit op bezwaar te nemen.

Bij besluit van 17 mei 2013 (het bestreden besluit) heeft verweerder opnieuw beslist op het gemaakte bezwaar.

Tegen dit besluit heeft eiseres bij brief van 3 juni 2013 beroep ingesteld.

Bij brief van 7 juni 2013 heeft de griffier FBE in de gelegenheid gesteld om als belanghebbende aan de procedure deel te nemen. FBE heeft van deze gelegenheid geen gebruik gemaakt.

Verweerder heeft op 4 juli 2013 een verweerschrift ingediend.

Bij brief van 31 juli 2013 heeft eiseres haar beroep aangevuld.

Bij besluit van 29 november 2013 heeft verweerder het bestreden besluit gedeeltelijk herzien.

Bij brief van 7 december 2013 heeft eiseres medegedeeld het niet eens te zijn met de herziene beslissing op bezwaar en heeft zij haar gronden ingediend.

Het beroep is behandeld ter zitting van de rechtbank op 30 januari 2013. Eiseres en verweerder hebben zich ter zitting door hun gemachtigden laten vertegenwoordigen.

Overwegingen

1. Bij het primaire besluit heeft verweerder ontheffing voor de periode 1 maart 2010 tot en met 16 maart 2015 verleend voor afschot van reeën in het belang van de volksgezondheid en de openbare (verkeers)veiligheid, ter voorkoming van schade aan gewassen, vee, bossen, bedrijfsmatige visserij en wateren, ter voorkoming van schade aan flora en fauna en in het belang van het voorkomen en bestrijden van onnodig lijden van zieke en gebrekkige dieren. Voor 2010 was het afschot bepaald op 3650 reeën.
2. In de uitspraak van 12 juni 2012 heeft de rechtbank geconstateerd dat de belangrijkste reden voor ontheffing voor verweerder is gelegen in het belang van het reguleren van de populatieomvang, als bedoeld in artikel 4, eerste lid, onder e, van het Besluit beheer en schadebestrijding, en geoordeeld dat verweerder nader diende te beoordelen of al hetgeen eiseres had aangevoerd omtrent de wijze waarop de populatieomvang wordt gemeten (met de "methode Van Haaften") en de (onzekerheid over de) invloed van afschot op de populatieomvang, aanleiding gaf zijn standpunt ten aanzien van de ontheffingverlening in het belang van het reguleren van de populatieomvang te wijzigen.
De rechtbank heeft verweerder opgedragen de door eiseres bij brief van 25 maart 2012 ingediende stukken, die betrekking hebben op alternatieve maatregelen om aanrijdingen met reeën in het verkeer te voorkomen of te verminderen, te betrekken bij het nemen van de nieuwe beslissing op bezwaar, omdat de ontheffing mede is verleend ten behoeve van het belang van de openbare veiligheid (te weten de verkeersveiligheid).
3. De rechtbank heeft vervolgens met betrekking tot de overige belangen het volgende overwogen. De ontheffing voor het doden van reeën kan niet in stand kan blijven voor zover deze is verleend ter voorkoming van belangrijke schade aan gewassen, vee, bossen en bedrijfsmatige visserij en wateren.
4. De rechtbank heeft voorts geoordeeld dat verweerder in redelijkheid ontheffing heeft kunnen verlenen voor het doden van reeën ter voorkoming en bestrijding van onnodig lijden van zieke of gebrekkige reeën, daarbij mede in acht nemend dat de reeën die in dat kader worden gedood onderdeel uitmaken van het totaal aantal reeën dat op grond van de ontheffing mag worden gedood. De rechtbank heeft de in de ontheffing vermelde term 'zieke of gebrekkige reeën' voldoende duidelijk geacht, zodat deze geen nadere omschrijving behoeft. De rechtbank heeft zich niet uitgelaten over het belang van het voorkomen van schade aan flora en fauna.
5. Bij besluit van 17 mei 2013 heeft verweerder naar aanleiding van voormelde uitspraak en op basis van een aanvullende motivering opnieuw op het bezwaar beslist. Verweerder heeft het bezwaar, voor zover dat betreft zijn stelling dat de ontheffing mede is verleend vanwege belangrijke schade aan flora en fauna, gegrond verklaard en voor het overige het bezwaar andermaal ongegrond verklaard. Naast het belang van het voorkomen van onnodig lijden van reeën zijn aan de ontheffing het belang van (kort gezegd) het

reguleren van de populatieomvang in relatie tot de draagkracht van een gebied en het belang van de openbare veiligheid ten grondslag gelegd.

De aan de ontheffing verbonden voorschriften en beperkingen heeft verweerder niet aangepast. Naar aanleiding van ontwikkelingen die zich hebben voorgedaan na het nemen van de beslissing op bezwaar, heeft verweerder bij besluit van 29 november 2013 het bestreden besluit van 17 mei 2013 deels herzien en de verleende ontheffing op enkele punten aangepast. De met de ontheffing te dienen belangen zijn niet gewijzigd.

6. De rechtbank merkt het besluit van verweerder van 29 november 2013 aan als een op grond van artikel 6:19 Awb genomen nieuwe beslissing op bezwaar. Het thans voorliggend beroep richt zich tegen dit besluit.

7. Eiseres kan zich niet vinden in het bestreden besluit en heeft aangevoerd dat de ontheffing nog steeds ten onrechte is verleend met het oog op de openbare veiligheid en het reguleren van de populatie-omvang in relatie tot de draagkracht van het gebied. De herziening heeft slechts betrekking op een zeer kleine aanpassing in de aantallen te schieten reeën. Niet is aangetoond dat het doden van reeën noodzakelijk is voor het verhogen van de verkeersveiligheid en evenmin is aangetoond dat het doden van reeën invloed heeft op het totaal aantal reeën. De verwijzing van verweerder naar de stelling van de provincie Overijssel dat de reeënpopulatie zal toenemen als er geen beheer plaatsvindt (geponeerd in een zaak die diende bij de rechtbank Zwolle) heeft eiseres onderbouwd weerlegd.

8. Ten aanzien van het belang van het reguleren van de populatieomvang in relatie tot de draagkracht van het gebied oordeelt de rechtbank als volgt. Ten behoeve van dit belang kan slechts een ontheffing voor het doden van reeën met een geweer worden verleend als aannemelijk is dat er daadwerkelijk problemen zijn met het welzijn van de populaties reeën (ABRvS 19 juni 2013, nr. 201202534/1/A3). Nu verweerder aan zijn besluit niet ten grondslag heeft gelegd dat die problemen er daadwerkelijk zijn kan derhalve dit belang niet aan de ontheffing ten grondslag worden gelegd.

9. Ten aanzien van het belang van de openbare (verkeers)veiligheid overweegt de rechtbank als volgt. Volgens verweerder dient in het belang van de verkeersveiligheid de populatieomvang gereguleerd te worden. In Drenthe vinden per jaar ongeveer 600 aanrijdingen met reeën plaats en dat aantal mag niet toenemen. Toename van het aantal reeën leidt volgens verweerder tot een toename van het aantal verplaatsingen van reeën en daarmee een toename van het aantal aanrijdingen met reeën. Dit dient voorkomen te worden. Omdat per jaar sprake is van een op theoretische gronden berekende aanwas van 3.608 reeën, dient dit aantal weggenomen te worden. Ter zitting is namens verweerder betoogd dat de verkeersveiligheid het doel is en beheer het middel.

10. Eiseres heeft voor haar stelling dat afschot leidt tot een averechts resultaat voor wat betreft de omvang van de populatie verwezen naar een publicatie uit Wildlife Biology (2004). Voor wat betreft haar stelling dat het aantal dieren losstaat van het aantal verkeersbewegingen heeft zij verwezen naar het boekje 'Dieren op en langs de weg' van Rijkswaterstaat, het artikel 'Deer and Road Traffic Accidents: Options for Management', uit 'Journal of Environmental Management (1997)', een publicatie van Natuurmonumenten van januari 2006, een artikel 'Collision Cause' uit 'The Journal of the British Deer Society' uit 2006, het artikel 'Ungulate Traffic Collisions in Europe' uit 'Conservation Biology'(1996),

het rapport 'Wildongevallen' en het artikel 'Factors causing traffic killings of roe deer *Capreolus capreolus* in Denmark' uit 'Wildlife Biology'(2002).

11. Verweerder heeft tegenover het door eiseres aangevoerde slechts aannames gesteld. Verweerder is er naar het oordeel van de rechtbank niet in geslaagd aannemelijk te maken, dat er een relatie is tussen de omvang van de reeënpopulatie en de mate van verkeersveiligheid en dat het belang van die verkeersveiligheid is gediend met de thans bestreden ontheffing.

12. Verweerder is er naar het oordeel van de rechtbank niet in geslaagd bij het thans bestreden besluit de aan het eerder door de rechtbank beoordeelde en vernietigde besluit van 23 juli 2010 klevende gebreken te herstellen.

13. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit dient te worden vernietigd. Hoewel verweerder er niet in is geslaagd de aan de verleende ontheffing klevende gebreken te herstellen en de te verlenen ontheffing gelet op het in deze uitspraak overwogene slechts kan zien op het wegnemen van zieke en zwakke dieren, acht de rechtbank zich niet in staat in dier voege zelf in de zaak te voorzien. Overwogen wordt daartoe dat thans niet overzien kan worden welke voorschriften en beperkingen aan de ontheffing voor het wegnemen van zieke en zwakke dieren dienen te worden verbonden. Verweerder zal derhalve, met inachtneming van deze uitspraak, andermaal op het gemaakte bezwaar dienen te beslissen.

14. Nu het beroep gegrond is acht de rechtbank termen aanwezig te veroordelen in de (reis)kosten die eiseres heeft moeten maken en bepaalt deze kosten op € 49,40. Tevens bepaalt de rechtbank dat verweerder eiseres het door haar betaalde griffierecht van € 318,-- aan haar vergoedt.

Beslissing

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder eiseres het door haar betaalde griffierecht van € 318,- vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de door eiseres gemaakte proceskosten van € 49,40, welke kosten verweerder aan eiseres moet vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.J. Bastin, voorzitter, mr. E.M. Visser en mr. J.L. Boxum, leden, bijgestaan door M.J. 't Hart, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 17 april 2014.

De griffier,

De voorzitter,



Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Afschrift verzonden op:
typ: HtH.

22 APR 2014

Voor kopie conform
Rechtbank Noord-Nederland
Afdeling Bestuursrecht